ds. J. de Bruin, preek over Zondag 18-1 van de Heidelbergse Catechismus, gehouden in de Jeruzalemkerk (Chr. Geref. Kerk) te Rotterdam-Kralingen op 17 september 2023.

Votum en groet.

Zingen: Psalm 47:3:

God vaart, voor het oog,
Met gejuich omhoog;
't Schel bazuingeluid
Galmt Gods glorie uit.
Heft den lofzang aan,
Zingt Zijn wonderdaân,
Zingt de schoonste stof,
Zingt des Konings lof
Met een zuiv'ren galm,
Met een blijden psalm;
Hij, de Vorst der aard',
Is die hulde waard.

Schriftlezing: Handelingen 1:1-12 en Lukas 24:50-53:

Handelingen 1:1-12:

1 Het eerste boek heb ik gemaakt, o Theófilus, van al hetgeen dat JEZUS begonnen heeft beide te doen en te leren, 2 Tot op den dag in welken Hij opgenomen is, nadat Hij door den Heiligen Geest aan de apostelen, die Hij uitverkoren had, bevelen had gegeven;
3 Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelven levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen die het Koninkrijk Gods aangaan.
4 En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt.
5 Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.
6 Zij dan die samengekomen waren, vraagden Hem, zeggende: Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?
7 En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft;
8 Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judéa en Samaría, en tot aan het uiterste der aarde.
9 En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen.
10 En alzo zij hun ogen naar den hemel hielden terwijl Hij heenvoer, zie, twee mannen stonden bij hen in witte kleding,

11 Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.
12 Toen keerden zij weder naar Jeruzalem, van den berg die genaamd wordt de Olijfberg, welke is nabij Jeruzalem, liggende vandaar een sabbatsreis.

Lukas 24:50-53:

50 En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen.
51 En het geschiedde als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel.
52 En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap.
53 En zij waren allen tijd in den tempel, lovende en dankende God. Amen.

Zingen: Psalm 24:5:

Verhoogt, o poorten, nu den boog;
Rijst, eeuw'ge deuren, rijst omhoog;
Opdat g' uw Koning moogt ontvangen.
Wie is die Vorst, zo groot in kracht?
't Is 't Hoofd van 's hemels legermacht;
Hem eren wij met lofgezangen.

Lezen: 12 Artikelen des geloofs.

1. Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde.
2. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere;
3. Die ontvangen is van den Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria;
4. Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle;
5. ten derden dagen wederom opgestaan van de doden;
6. opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtige Vaders;
7. vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.
8. Ik geloof in de Heilige Geest.
9. Ik geloof een heilige, algemene, Christelijk Kerk, de gemeenschap der heiligen;
10. vergeving der zonden;
11. wederopstanding des vleses;
12. en een eeuwig leven.

Lezen: Heidelbergse Catechismus Zondag 18 vraag en antwoord 46, 47 en 48:

Vraag 46 Wat verstaat gij daarmede: Opgevaren ten hemel?
Antw. Dat Christus voor de ogen Zijner jongeren van de aarde ten hemel is opgeheven, en dat Hij ons ten goede daar is, totdat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden.
Vraag 47 Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, gelijk Hij ons beloofd heeft?
Antw. Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op aarde; maar naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons.
Vraag 48 Maar zo de mensheid niet overal is waar de Godheid is, worden dan de twee naturen in Christus niet van elkander gescheiden?
Antw. Ganselijk niet; want dewijl de Godheid door niets kan ingesloten worden en overaltegenwoordig is, zo moet volgen, dat zij wel buiten haar aangenomen mensheid is, en nochtans niettemin ook in haar is en persoonlijk met haar verenigd blijft.

Gebed.

Zingen: Psalm 145:5 en 6:
Vers 5:
Uw heerschappij verduurt zelfs d' eeuwigheid;
Uw koninkrijk is eind'loos uitgebreid.
Gij ondersteunt hem, die voor 't onheil zwicht:
Wie nederstort, wordt door U opgericht.
't Ziet al op U; 't blijft alles op U wachten;
Gij sterkt door spijs, te rechter tijd, hun krachten;
G' ontsluit Uw hand, ontfermend en weldadig,
Opdat Uw gunst, al wat er leeft, verzadig'.
Vers 6:
De HEER is recht in al Zijn weg en werk;
Zijn goedheid kent in 't gans heelal geen perk.
Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht;
Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlucht;
Dat ongeveinsd, in 't midden der ellenden,
Zich naar Gods troon met zijn gebeên blijft wenden;
Hij geeft den wens van allen, die Hem vrezen;
Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

Na de preek zingen wij Psalm 23 vers 2.

Preek:
Geliefde gemeente, tijdens de woestijnreis van de kinderen Israëls, brak er een moment aan dat er onder het volk onenigheid kwam over de vraag, of Aäron eigenlijk wel de verkoren hogepriester was.

Toen heeft de Heere tegen Mozes gezegd: Ik zal laten zien dat Aäron de hogepriester zal zijn. Toen kreeg Mozes de opdracht, dat uit elke stam de oudste van de stam een dorre dode stok moest brengen bij Mozes. En ik zie dat in gedachten zo voor mij, jongens en meisjes. Er komen twaalf mannen aan en ze hebben een dode stok waar helemaal geen leven meer inzit in hun hand. Ook Aäron loopt ertussen. En we weten wat er met die stokken gebeurd is. Al die stokken werden in het heiligdom neergelegd en de volgende dag was er één stok die bloeide. En niet alleen bloeide, maar er waren ook vruchten aan te zien en bladeren. En dat was de staf van Aäron. Op die manier heeft de Heere aangewezen dat Aäron de hogepriester is, door God verkoren.

Maar hebt u er weleens bij stilgestaan dat die staf iets te zeggen heeft? En dan letten we in het bijzonder even op die staf van Aäron. Aäron komt met een dode staf en die geeft hij aan Mozes. Die staf is een heen-wijzing naar de Heere Jezus Die gestorven is. Vervolgens wordt die staf gelegd in het heilige, zoals Christus begraven is. En de andere dag komt er een stok tevoorschijn die léééft! Dat ziet op de opstanding van de Heere Jezus Christus, Die niet in de dood gebleven is, maar Die leeft tot in alle eeuwigheid. En wat heeft Mozes toen met die bloeiende staf van Aäron gedaan? Die heeft hij neergelegd in de ark in het heilige der heilige, de plaats waar God woonde.

De plaats die heen wijst naar de hemel. En zo is de opgestane Heere Jezus Christus uiteindelijk weer opgevaren naar de hemel. Wat ligt er veel opgesloten in zo'n stok die ging bloeien. En het feit dat die neergelegd werd in die ark, daar schittert iets van de Hemelvaart van de Heere Jezus Christus, de tweede trap van Zijn verhoging, waar we vanmiddag bij stil willen staan. Want de Heere Jezus Christus is het hemelse heiligdom binnengegaan als de grote Levensvorst. En dan die heerlijke woordjes die wij gaan overdenken: Ons ten goede. Dat is toch al een preek, gemeente: Ons ten goede.

We schrijven als thema boven de prediking: *Het Ware Geloof in de Opgevaren Christus*. En we letten op twee gedachten:

1. Hij werd verheven in de hemel.
2. Hij bleef nabij op de aarde.

1. Hij werd verheven in de hemel.

Laten we even teruggaan naar de opstandingsdag van de Heere Jezus Christus. In de middag verscheen Hij aan twee Emmaüsgangers. Toen de Emmaüsgangers door het breken van het brood in de gaten kregen Wie die Vreemdeling was, en de Heere Jezus opeens weer verdwenen was uit hun gezicht, maar niet uit hun hart, toen hebben ze gezegd: Wij gaan terug naar Jeruzalem, we gaan vertellen dat wij de Heere Jezus ontmoet hebben.

En ze kwamen bij de discipelen en de deur ging open en het werd hen toegeroepen: *'De Heere is waarlijk opgestaan en is van Simon gezien!'* Met die belijdenis gaven zij de zekerheid aan dat Jezus uit de doden was opgestaan. Het was echt waar: Hij is opgestaan. Petrus is getuige geweest, de vrouwen zijn getuige geweest. De Heere is waarlijk opgestaan. Maar vanmiddag kunnen wij met evenveel recht zeggen: De Heere is waarlijk opgevaren. Want ook dat is waar. Ook daarvan zijn de discipelen getuigen geweest, toen de Heere Jezus daar op de Olijfberg ten hemel gevaren is. Het is ook weer een feit, een heilsfeit. Christus is met Zijn menselijke natuur niet meer hier op de aarde. Hij is in de hemel, want Zijn weg na Zijn opstanding moest verder gaan. Vandaar dat de Heere Jezus ook op de opstandingsdag daarover gesproken heeft.

Want we kennen allemaal de verschijning van de Heere Jezus aan Maria Magdalena. En Maria dacht: Nu heb ik mijn Meester weer terug en nu zal Hij altijd naar Zijn Menselijke natuur hier op aarde blijven. Ze heeft Zijn voeten vastgegrepen, alsof ze wilde zeggen: Heere, U mag nooit meer weggaan. Maar toen zei de Heere Jezus tegen haar: '*Raak Mij niet aan, houd Mij niet zo vast, Maria, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader in de hemel. Maar ga heen en zeg tot Mijn broeders: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God.'* Ziet u het, gemeente? Achter het heilsfeit van Pasen, achter die eerste trap van Jezus' verhoging, ligt die tweede trap van Jezus' verhoging. Want Hij moet weer terug naar de plaats waar Hij vandaan gekomen is en dat is de hemel. En het is gebeurd. Dat belijdt de leerling ook in de Catechismus, als de onderwijzer vraagt: Wat verstaat gij daarmede: opgevaren ten hemel? Dan antwoordt de leerling: Dat Christus voor de ogen van Zijn jongeren van de aarde ten hemel is opgeheven.

Daar zijn de discipelen getuigen van geweest. We hebben het samen gelezen, jongens en meisjes. Op de Olijfberg staat de Heere Jezus met die elf discipelen. En opeens komen Zijn voeten los van de Olijfberg. Dan gaat Hij, dwars tegen de zwaartekracht in, omhoog. Ze hebben gekeken tot een wolk Hem wegnam voor hun gezicht. Ze zijn er getuigen van geweest, ze hebben het met hun eigen ogen gezien. Al hebben heel veel mensen in de loop van de tijd in ongeloof gezegd: Dat kan nooit gebeurd zijn. Evenals dat zelfs gezegd wordt van de opstanding uit de doden, gemeente, het is echt waar: Jezus is opgevaren naar de hemel onder elf getuigen.

Daarom kon Johannes ook zeggen in een van zijn brieven: '*Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij.'* Petrus zegt trouwens hetzelfde en daarmee bedoelde hij niet alleen de verheerlijking op de berg, maar alles wat hij gezien heeft: '*Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekendgemaakt hebben de kracht en de toekomst van onze Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit.'* Hij is echt opgevaren naar de hemel, de Heere Jezus.

Wat deed dat trouwens met de discipelen, toen ze daar getuigen van waren geweest, daarboven op die berg? Ook dat hebben we samen gelezen. Toen hebben ze de Heere Jezus aanbeden. Ze zijn daar heel eerbiedig neergeknield, daarboven op die Olijfberg. Dat laat dat woordje aanbidden zien. Dat woordje aanbidden heeft nog een diepere betekenis. Het roept het beeld op van een onderdaan die diep buigt voor zijn koning.

In de tijd van de Bijbel gebeurde het, zoals ik wel meer heb gezegd, dat als een onderdaan voor de troon van een koning kwam, dat dan uit eerbied zijn voeten of de scepter die was toegereikt, werd gekust. En in dat woord aanbidden daar bij de Hemelvaart van Christus ligt die gedachte ook opgesloten. Met eerbied gesproken, gemeente, hebben die elf discipelen de Heere Jezus gekust, niet letterlijk, maar door het geloof, in antwoord op wat wij vinden in Psalm 2: '*Kust den Zoon.'* Wat betekent dat? Dat betekent dat een ware gelovige de Heere Jezus mag omhelzen door het geloof. Dat Hij zijn hartelijke wederliefde mag betonen, en dat zijn hart vervuld is met kinderlijke vreze en eerbied.

Zo hebben de discipelen hun Meester mogen nastaren. Ze hebben Hem als het ware 'gekust' als de opgestane Koning, Die terugging naar de hemel. Toen waren er geen vragen meer. Toen waren er geen raadsels meer. Toen was er geen vrees meer. Maar ze zijn gelovige aanschouwers geweest van de Hemelvaart van Christus. Wat denkt u, gemeente, zouden toen de woorden niet teruggekomen zijn in het hart van de discipelen, toen ze hun lieve Heere Jezus Christus door het geloof mochten aanbidden? De woorden: '*Ik ben de Weg, niemand komt tot den Vader dan door Mij.'*

O, Christus voer ten hemel op. Hij ging naar God, op grond van het bloedoffer dat Hij bracht en Hij wist het: Als Ik straks bij de hemelpoort aankom, dan blijft de deur niet meer gesloten, zoals het was in de drie uur durende duisternis op Golgotha. Maar Ik weet, op grond van Mijn volbrachte werk, dat Mijn Vader de poort wijd open zal doen voor Mij. Daarom staat er ook hier in het antwoord dat de Heere Jezus opgeheven werd. O jawel, Hij is in eigen Goddelijke kracht opgevaren naar de hemel, zoals Hij ook opgestaan is uit de doden.

Maar de heilsfeiten laten niet alleen iets van de Heere Jezus zien, maar ze laten ook iets van God de Vader zien. Want al is de Heere Jezus opgestaan uit de doden, er staat ook in de Bijbel dat de Vader Hem opgewekt heeft, omdat Hij tevreden was met het offer van Zijn Zoon. Zo is het ook met de Hemelvaart. De Heere Jezus is niet alleen opgevaren in eigen kracht, maar God de Vader heeft Hem ook opgeheven. God de Vader heeft Hem opgenomen. Dat moest gebeuren. Ik lees in Handelingen 3 vers 21, dat de hemel Christus moest ontvangen. Mag ik het zo eens zeggen? De Vader moest Hem ontvangen en de Vader wilde Hem ontvangen.

Ik bedoel het niet oneerbiedig, maar als ik even denk aan de gelijkenis van de verloren zoon die thuiskwam, hoe de vader die verloren zoon omhelsde. Zo heeft met eerbied gesproken, zo heeft God de Vader, neen niet Zijn verloren Zoon, maar de Zoon in Welke Hij al Zijn welbehagen had, omhelst: 'Mijn Zoon is weer thuis.' Wat moet dat voor de Vader geweest zijn! Hoe heeft de Vader Zijn Zoon ontvangen in de hemel? Als Middelaar. Middelaar Gods en der mensen.

O ja, toen de engel Gabriël naar het stadje Nazareth ging, werd Christus uit de hemel gestoten en Hij moest daar in de moederschoot van Maria de menselijke natuur aannemen, zoals wij een menselijke natuur hebben, dat de gevolgen van de zonde moet ondervinden. Sterker nog, toen de Heere Jezus Christus de menselijke natuur had aangenomen, nam Hij de natuur aan van Zijn Kerk, die bezoedeld was door de zonde. Zo heeft het God de Vader behaagd Hem te verbrijzelen, om door lijden en sterven de eeuwige zaligheid te verwerven voor Zijn Kerk en kon God de Vader zondaren zalig maken.

Toen heeft de Heere Jezus Christus die menselijke natuur aangenomen. En nu heeft Hij alles volbracht. Hij is opgestaan uit de doden en nu keert Hij terug, anders dan dat Hij naar de aarde gekomen was. Hij kwam met Zijn Goddelijke natuur naar de aarde om hier de menselijke natuur aan te nemen. En nu is het Hemelvaart en gaat Hij als God en Mens in één Persoon terug naar de hemel. Hij wist het: De poort gaat open, want Ik heb met Mijn bloed alles weggenomen wat er tussen God de Vader en Mij en de ganse Kerk inlag, namelijk al die zonden en ongerechtigheden. Wat was de Vader volkomen tevreden met dat volbrachte werk van de Heere Jezus Christus.

Trouwens, op Goede Vrijdag liet de Heere het al zien. Want toen de Heere Jezus uitriep: '*Het is volbracht'*, weten jullie toch wel, jongens en meisjes, wat er gebeurde in de tempel? Toen scheurde God dat grote gordijn van boven naar beneden, alsof God de Vader zei: 'Kijk nu, op grond van het offer van Mijn Zoon is de hemelpoort weer geopend.' En zo is het op Hemelvaart ook gebeurd. De hemelpoort was open. De weg naar de Vader was gelegd door de Heere Jezus Christus. En daarom heeft God de Vader Zijn Zoon opgenomen in heerlijkheid.

Gemeente, weet u wat daar gebeurde? Daar kwam Christus terug als Middelaar. Daar kwam niet alleen God terug, de Zoon van God, maar daar kwam ook de tweede Adam terug. Toen kwam er een Mens in de hemel, zoals God die geschapen had in het paradijs, maar nog heerlijker. Want die mens, de eerste Adam in het paradijs, kon nog vallen in de zonde. Maar nu kwam er een Mens in de hemel, en in die Mens Zijn ganse Kerk, die nooit meer zo vallen in de zonde. Wat moet dat voor God de Vader, wat moet dat voor die grote Schepper van alle dingen geweest zijn!

Daar kwam een Mens in de hemel. Het Pronkjuweel van de schepping kwam terug, en die Persoon was tegelijkertijd God. Weet u, dan was het met de Heere Jezus precies als met die hogepriester uit het Oude Testament, die altijd, elke dag, die borstlap op zijn hart droeg met al die mooie stenen erin, met al die namen van het volk Israël erin. En zo is de Heere Jezus met alle namen van Zijn kinderen in Zijn hart naar de hemel gevaren. Daarom staat er ook in de Bijbel: Toen de Heere Jezus naar de hemel voer, nam Hij al Zijn kinderen mee. Zij werden met Hem gezet in de hemel.

Wat moet daar gebeurd zijn toen de hemel openging en de Heere Jezus binnentrad? Ik denk dat daar Psalm 47 in vervulling ging wat we samen hebben gezongen: *'God vaart voor het oog met gejuich omhoog.'* Als het nu in de Bijbel staat, gemeente, dat de hemel al vol is van blijdschap als één zondaar tot bekering komt, hoe moet het niet gedaverd hebben van blijdschap, toen de Heere Jezus terugkwam. Hoe zal het gezicht – ik zeg het maar menselijk – hoe zal het gezicht van de Vader geschitterd hebben van blijdschap. Hoe zullen de engelen gejuicht hebben. Hoe zullen Gods kinderen die al ontslapen waren gejuicht hebben! De Koning van de Kerk kwam terug. Ja waarlijk: *'God vaart voor het oog met gejuich omhoog.'*

Weet u, iets van die hemelse blijdschap daalde in het hart van de discipelen, toen ze daar op de Olijfberg waren en ze zagen hoe hun Meester naar de hemel ging. Toen waren ze een ogenblik hemelsgezind, toen was de hemel heel dichtbij. Want ze hebben door het geloof verstaan: Onze Meester gaat naar de hemel, ons ten goede. Dat belijdt de leerling hier ook: Ons ten goede. Wat betekent dat? Dat de Heere Jezus in de hemel Zijn werk voortzet. Hij is daar ten goede van Zijn Kerk. Hij komt daar om te verschijnen voor het aangezicht van de Vader als de Christus, als de Gezalfde des Heeren. En dan weten wij wel waarom de Heere Jezus 'Christus' wordt genoemd, dat is omdat Hij drie ambten heeft: Hij is Profeet, Priester en Koning. En zo is Hij ten goede voor Zijn Kerk in de hemel.

Het is de moeite waard even stil te staan bij hoe Hij nu ten goede is in de hemel, als Profeet, als Meester, als Docent, als Onderwijzer. Wel, vanuit de hemel onderwijst Hij nog steeds Zijn Kerk. Voordat Hij op de aarde kwam, deed Hij dat door de profeten. In de tijd dat Hij op de aarde was, heeft Hij Zijn apostelen uitgekozen, die met dat werk voortgingen toen Hij opgevaren is naar de hemel. En nog steeds zendt Hij, ook in de 21e eeuw, Zijn knechten, zodat de stem van Christus toch nog gehoord wordt op de aarde. Al is het niet letterlijk, maar door middel van Zijn knechten. Daarom worden ze gezonden met die ene opdracht: *'Predik het Woord.'* Daarom is de stem van de ware knechten des Heeren ten diepste de stem van Christus. Daarom is het ook zo nodig dat die knechten in de binnenkamer, in de studeerkamer, eerst luisteren naar de stem van Christus, om de stem van Christus tot de gemeente te kunnen zijn.

Als een knecht van God gezonden wordt tot mensen die dood zijn in zonde en misdaden, en een knecht van God wordt geroepen om te prediken: *'Doden zullen horen de stem van de levende God, en die ze horen, zullen leven'*, dan is het ten diepste Christus Die dat zegt. Weet u wat nou de rijkdom is? Dan valt een knecht van God weg. Als Christus dat laat prediken, is Christus bij machte om het gelijk toe te passen. Wat een knecht van God niet kan, kan die grote Profeet wel.

Als dan de knecht des Heeren vanmiddag roept: *'Láát u met God verzoenen'*, dan is het, gemeente, alsof die grote Profeet een ogenblik weer terug is uit de hemel, en hier als het ware op Zijn knieën gaat en u en jou bidt: *'Laat u met God verzoenen.'* Door middel van Zijn knechten maakt Hij waar: *'De HEERE is goed en recht; daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in den weg. Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht en Hij zal de zachtmoedigen Zijn weg leren.'*

Ja, door de prediking van het Woord laat de Heere Jezus Christus vanuit de hemel hier op aarde woorden der zaligheid spreken. Hij is ons ten goede daar. Ja, daar maakt Hij plaats voor door Zijn Geest, maar Hij laat ook de woorden der zaligheid prediken: *'O Sion, gij verkondigster van goede boodschap, klim op een hogen berg; o Jeruzalem, gij verkondigster van goede boodschap, hef uw stem op met macht, hef ze op, vrees niet; zeg de steden van Juda: Zie, hier is uw God.'*

Mag ik u eens vragen: Hebt u zo wel eens in de kerk gezeten, en mag u zo dikwijls in de kerk zitten, dat u in de prediking van het Woord de stem van die Profeet hebt ontdekt? Als u dat gaat ontdekken, en steeds meer en meer gaat ontdekken, dan mag u bij tijden onder de prediking van het Evangelie zitten en uit de volheid van uw hart zeggen: *'Dat is de stem van mijn Liefste; ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen.'* Zo is Hij als Profeet Zijn Kerk ten goede op aarde.

Maar Hij is niet alleen Profeet, Hij is ook een grote Hogepriester. En zo is hij ook verschenen voor het aangezicht van Zijn Vader, als de grote Overwinnaar in de strijd. En gemeente, dan staat Hij daar voor het aangezicht van Zijn Vader als het Lam, Dat geslacht is. Hij heeft een verheerlijkt lichaam gekregen toen Hij opstond uit de doden. En toch is er bij de Heere Jezus wat te zien, jongens en meisjes. Als je nou door genade een kind van God mag worden en er komt een moment dat je gaat sterven, en je mag door genade in de hemel komen, dan zul je de Heere Jezus daar zien. En dan zul je wat ontdekken. Want als Hij dan op je toekomt om je als het ware binnen te brengen in de hemel, zul je Zijn handen zien. En weet je wat er in de handen van de Heere Jezus te zien is? Littekens die je zullen herinneren aan wat Hij gedaan heeft aan het kruis van Golgotha. Maar dat zien niet alleen degenen die in de hemel komen, dat zien niet alleen de engelen, maar weet je wie dat ook ziet? God De Vader.

Want elke keer als de Heere Jezus voor het aangezicht van Zijn Vader komt om die grote Voorbidder te zijn voor Zijn Kerk, toont Hij Zijn doorboorde handen tot een verzoening van de zonde. Ook daarom is Hij ten goede voor Zijn Kerk. En dan bidt Hij om de zegeningen voor Zijn Kerk. Dan bidt Hij om de weldaden voor Zijn Kerk. Maar onbekeerde zondaar hier in ons midden, Hij bidt ook of je bekeerd mag worden. Hij bidt voor al die mensen, ook voor die jongen, dat meisje, dat hier misschien vanmiddag onbekeerd zit, maar die wel tot bekering gebracht wordt. En de Heere Jezus weet volmaakt wie dat zijn, want Hij heeft ze allemaal van Zijn Vader gekregen. Hij bidt ook voor diegenen die nog onbekeerd zijn en nog tot bekering gebracht moeten worden.

Laat dat nou eens een pleitgrond voor u worden, moeder, voor je kinderen. Grootvader, voor je kleinkinderen die nog wandelen op de brede weg. Hij bidt altijd, ook voor u kind des Heeren, ja, juist voor u kind des Heeren. Ook al kun je het misschien vanmiddag niet meer bekijken, ook al zit je hier misschien wel in de grootste duisternissen, Hij is er ten goede voor u. En Hij leeft om altijd te bidden. Nooit bent u uit Zijn gedachten. We hopen er de volgende keer nog dieper bij stil te staan als het gaat om het nut van de Hemelvaart: Dat Hij in de hemel voor het aangezicht van Zijn Vader onze Voorspreker is.

Dus ook als Priester is Hij ten goede voor Zijn Kerk. Maar ook als Koning, want Hij zorgt voor Zijn Kerk, Hij beschermt Zijn Kerk, Hij bewaart Zijn Kerk, Hij regeert Zijn Kerk. Totdat Hij straks, als de grote Koning der koningen, terug zal komen op de wolken des hemels om te oordelen de levenden en de doden. Hij is groot, echt waar, een heerlijk God, een Koning Die het zaligst lot, ver boven andere gôon kan schenken, ons ten goede in de hemel: De Christus: Profeet, Priester en Koning.

Gemeente, wat zegt dan het ware geloof, als het zo mag blikken op die Koning? Dan roept het ware geloof uit: O Heere Jezus, U bent opgevaren in de hemel. Ik ben er niet bij geweest, maar ik mag het van harte geloven, want het staat in Uw Woord geschreven. *Gij voert ten hemel op vol eer, De kerker werd Uw buit, o Heer, Gij zaagt Uw strijd bekronen.* Lieve Heere Jezus, dat is zo groot voor mij, want ik lag gebonden in de kerker, in de gevangenis van mijn zonden. Ik lag gebonden onder de heerschappij van de duivel. Ik lag gekneld in de banden van de dood en de angst der hel deed mij alle troost missen. Dat heb ik gehoord, maar U bent ook opgevaren naar de hemel, mij ten goede. En nu bent U nedergedaald ter helle, zo heb ik gehoord. Maar U bent ook opgevaren naar de hemel, mij ten goede. U hebt alles volbracht, Heere Jezus Christus. U hebt Uw bloed gestort tot vergeving van al mijn zonden, en door dat bloed mag ik Uw eigendom zijn. Ik werd Uw buit, o Heere, ik werd Uw arbeidsloon. O Heere, en toen U opvoer naar de hemel, nam U mij al mee in Uw hart. En U bracht mij voor het aangezicht van Uw Vader.

O, dat is zo'n wonder voor mij, Heere Jezus, want ik mag geloven dat U ten goede voor mij daar bent. En Uw Vader nam U aan in de hemel, en ik mag geloven dat in U ook ik werd aangenomen door de Vader als Zijn kind. Want in de Bijbel heb ik het ontdekt en ik kreeg het te geloven: *'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.'* En nu bent U in het Vaderhuis ingegaan, en ik mag geloven dat U ook voor mij een plaats daar bereid hebt. En zolang ik hier op de aarde ben, bent U ten goede voor mij in de hemel. U wilt mijn Leraar zijn. U wilt mijn Priester zijn. U wilt mijn Koning zijn. Ach, Heere Jezus, kon ik het nou maar altijd geloven.

En ik moet eerlijk belijden, met schaamte en schande, dat ik het zo dikwijls niet kan geloven en dat mijn ogen niet naar de hemel zijn gericht. Maar dit blijft voor mij een wonder: Juist in die momenten, ook in die momenten als ik mijn ogen niet richt naar U in de hemel, zijn nochtans Uw ogen dag en nacht op mij geslagen. O Heere, leer mij dan toch om steeds omhoog te zien en leer mij steeds te bidden: *'Ik hef tot U, Die in den hemel zit, mijn ogen op en bid. Ik sla mijn ogen op tot U, o Heere, tot U ook mij genadig zij.'* Gemeente, zo is Christus opgevaren ten hemel, Zijn Kerk ten goede.

2. Hij bleef nabij op de aarde

Maar Hij is ook op de aarde, en dat brengt ons bij onze tweede gedachte: Hij bleef nabij op de aarde. Ja, op de Olijfberg stonden de elf discipelen de Heere Jezus na te staren. Ze hebben Hem gezien totdat een wolk Hem wegnam. En toen bleven ze alleen over, zonder Christus. Zonder Christus? Nee, nee, nee, ze bleven niet zonder Christus achter. Want de Heere had gezegd: *'Ik zal u geen wezen laten, Ik kom weder tot u.'* En Hij had ook vlak voor Zijn Hemelvaart gezegd: *'Ik ben met ulieden al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.'* Nee, de Heere Jezus zal Zijn kinderen nooit begeven en nooit verlaten. Want het blijft waar, ook vandaag nog: *'Hij slaat toch schoon oneindig hoog op hen het oog, die nederig knielen.'* We hebben het toch gezongen? En was het tot troost? *'Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht, Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht.'*

Kijk, en als u nou een kind van God mag worden, als u nou wederom geboren wordt, dan gaat u dat ervaren. Dan gaat u ervaren: Al is Hij in de hemel, toch is Hij op de aarde. Dat blijkt ook uit het antwoord van de leerling, als de onderwijzer vraagt: Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, gelijk Hij ons beloofd heeft? Wat zegt de leerling dan? Christus is waarachtig Mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op de aarde, maar naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons. Dus de leerling heeft geleerd hoe het mogelijk is dat Christus, hoewel Hij als Mens in de hemel is, toch nog hier op de aarde kan zijn. Door het ware geloof heeft deze leerling ervaren: Ja, het is waar, Zijn Naam is Immanuel, altijd, God met ons. Hij is in de hemel en tegelijkertijd op de aarde.

Dat komt omdat de Heere Jezus Middelaar is, Middelaar Gods en der mensen. En wij geloven op grond van het Woord van God dat de Heere Jezus van eeuwigheid tot eeuwigheid God is, de Zoon van God is, en dat Hij op de aarde de menselijke natuur heeft aangenomen, zodat Hij Middelaar werd, God en Mens in één Persoon. Nee, dan is het niet zo, zoals sommige mensen denken, dat toen de Heere Jezus Mens werd, Hij als Mens dezelfde eigenschappen kreeg als God: Dat Hij als Mens almachtig werd, alwetend werd, en dat Hij als Mens ook alomtegenwoordig werd. Zo is het niet.

Toen de Heere Jezus Mens werd, was Hij precies zoals u, jij en ik. Jongens en meisjes, jullie zijn hier nu vanmiddag in de kerk, maar je kan toch maar op één plek tegelijk zijn. Je kan toch niet hier zijn en tegelijkertijd thuis. Dat kan toch niet en dat komt omdat wij mensen zijn. Nou, de Heere Jezus kon dat ook niet. Toen de Heere in Gehtsémané was, was de Heere in Gethsémané en nergens anders. Toen de Heere in Nazareth woonde, was Hij daar en nergens anders. Toen de Heere in de kribbe lag, was Hij alleen op dat plekje.

En zo is het met de Hemelvaart ook. Na Zijn Hemelvaart is Hij als Mens naar de hemel gegaan, en Hij kan maar op één plaats tegelijk zijn als Mens. Daarom is Hij als Mens niet meer op de aarde. Luther dacht daar wel anders over, met name bij het Heilig Avondmaal. Dan zei hij van dat stukje brood: In dat stukje brood is de Heere Jezus naar Zijn Menselijke natuur aanwezig. Nee, Luther, dat heeft u mis, dat klopt niet. Nu weet hij wel hoe het is, want hij is nu in de hemel. Nee, de Heere Jezus is naar Zijn Menselijke natuur niet op de aarde.

Maar naar Zijn Goddelijke natuur wel. Kun je het je nog herinneren, jongelui, dat ik rondom Hemelvaart dat beeld gebruikte van dat glas dat je onder de kraan zet? Weet je het nog? Dat glas, dat is de Menselijke natuur van de Heere Jezus. En het water wat erin komt en er overheen stroomt, ziet op de Goddelijke natuur. Dat glas kan maar op één plekje zijn, maar het water kan zowel in dat glas zijn als erbuiten. Zo is de Heere Jezus, met eerbied gesproken, als dat glas in de hemel als Mens, en daarin is Hij ook als God. Maar daarin is Hij niet opgesloten als God, Hij kan er zelfs buiten komen. Hij kan zelfs hier vanmiddag in de Jeruzalemkerk komen. En dat is een wonder.

Hoe wil Hij dan komen? Dan zegt de leerling: Naar Zijn Godheid, naar Zijn majesteit, naar Zijn genade en naar Zijn Geest. Vier dingen. Als Godheid, als God kan Hij hier zijn, want Hij is alomtegenwoordig. God kan overal tegelijk zijn, en Hij is ook overal tegelijk. Daarom is Hij zo nabij. Gemeente, wat is het toch een troost als je dat mag ervaren, zo onder de prediking van het Woord. Of als u in de stilte bent en u buigt uw knieën, dat er van die momenten zijn dat de hemel als het ware open gaat.

Dat u het mag ervaren: Mijn gebed klimt op tot God. Of als God gaat spreken door het Woord tot je hart, dan is Hij zo nabij. Zo wil Hij ook in de sacramenten nabijkomen. Als dan aanstaande zondag de tafel des Heeren weer aangericht staat. Nee, dan is Hij niet met Zijn menselijke natuur aanwezig, maar naar Zijn Godheid is Hij aanwezig om Zijn kinderen met Zijn nabijheid te vertroosten, zodat je kan zingen: *'Het is mij goed, mijn zaligst lot, nabij te wezen bij mijn God.'* Dat kunt u alleen ervaren en dat kunt u ook samen ervaren. Dat kan weleens ervaren worden aan de tafel des Heeren en dat kan weleens zomaar in de prediking ervaren worden.

Als u elkaar in de afgelopen week gesproken hebt, van hart tot hart met elkaar gesproken hebt, terwijl de dominee er niets van wist, en dat gesprek komt als het ware verweven in de preek terug. Dan zit de een misschien daar en de ander zit daar, en terwijl u het niet tegen elkaar kan zeggen, merkt u: Hij is nabij. Of dat je elkaar mag spreken in huiselijke kring en dat u ervaren mag: *'Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden.'* Dan is Hij naar Zijn Godheid nabij.

Maar ook naar Zijn majesteit. Wat zou dat betekenen? Zijn majesteit, dat ziet op Zijn almacht, op Zijn koninklijke heerlijkheid. En wanneer mag u dat met name ervaren? Als u het moeilijk hebt, als u in aanvechtingen komt, als u in de strijd komt met uw doodsvijanden, met uw zonden, met de duivel, met de wereld, en u met Jozua hebt moeten zeggen: *'In mij is geen kracht tegen zo'n grote menigte.'* Dan wil de Heere nabijkomen in Zijn majesteit. En dan wil Hij u laten weten: O strijder, Ik zal voor u strijden, en gij zult stil zijn. Dan zal de Heere Jezus u laten weten dat Hij al die doodsvijanden in Zijn majesteit en macht overwonnen heeft, en dat Hij nog steeds bij machte is om u te verlossen uit uw strijd, uit uw aanvechtingen, uit uw tegenspoed. Wat een zegen: *'Want God was aan mijn zij, Hij sterkte mij in het leed dat mij genaakte '.* Kijk, dat, dan is Hij met Zijn majesteit nabij.

En Zijn genade. Ja, wat is genade? Dat woordje omvat eigenlijk alles wat er in de Heere Jezus te vinden is tot zaligheid van uw ziel, maar ook voor het tijdelijke leven. En om die genade te kunnen krijgen, geeft de Heere Zijn genademiddelen. Zo wil Hij nabij zijn in de prediking, in het gebedsleven, in het zingen, in het spreken, in het onderzoeken van Zijn Woord. En wil Hij dat gebruiken om uit Zijn volheid genade voor genade te geven. Ja, dat u zelf alles mist, maar dat u als een alles missende zondaar, tot Hem de toevlucht mag nemen en dan gaat ervaren dat Hij daadwerkelijk genade geeft. En wat is Hij dan nabij met Zijn genade.

En dan ben ik gelijk bij dat laatste: Zijn Geest. Want die genade zult u nooit kunnen verstaan, nooit kunnen toe-eigenen en nooit kunnen genieten buiten de werking van de Heilige Geest. En daarom, bij dat Woord, bij die genademiddelen waarin de Heere nabij is, is Hij ook met Zijn Geest nabij. Daarom wordt de Heilige Geest ook de Geest van Christus genoemd.

En heeft de Heere Jezus Hem niet beloofd, en heeft Hij Hem na Zijn Hemelvaart niet rijk uitgegoten en uitgestort op alle vlees, om zondaren te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel, maar ook om een zondaar in al de waarheid te leiden, om het uit Christus te nemen en het in het hart van de zondaar te leggen?

Weet u wat dan zo'n grote troost is? Als u wederom geboren wordt, dan zendt de Heere Jezus Christus uit de hemel Zijn Geest in uw hart, en dan gaat Hij nooit meer weg. Nooit meer. En het kan zo donker niet worden in het geloofsleven, maar de Geest wijkt nimmermeer. O jawel, dan kan de Heilige Geest zich wel eens stilhouden, dan kan het wel eens lijken hier van binnen alsof er helemaal geen geestelijk leven meer is. Dan kan het weleens lijken of de Heere Jezus ver weg is, en alsof de Vader opnieuw toornt vanwege een zonde, en dat u zich ellendig voelt en arm. Maar de Heilige Geest hoeft maar even één druppeltje genade in uw hart te laten stromen, of het springt weer op tot leven.

Ja, het kan zelfs zo ver weg zijn dat het lijkt alsof u niets meer ervaart van het geestelijke leven, en toch is dat niet zo. Want op de bodem van een hart dat wederom geboren is, blijft altijd iets van de Geest smeulen. Dan denk ik weer even aan Hooglied 5 van vanmorgen, als die bruid op haar bed ligt te slapen. Dan staat er zo opmerkelijk: Doch haar hart waakte. Op de bodem van haar hart, was toch nog iets van het geestelijk leven te vinden. En als dan die Meerdere Salomo dat vertrek gaat vervullen, wordt het als het ware aangewakkerd. Maar dat zijn wel de bewijzen dat de Geest nimmermeer wijkt van Zijn Kerk. En daarmee maakt de Heere Jezus Zijn eigen belofte waar: *'Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster zenden, Die bij u zal blijven tot in der eeuwigheid.'*

O, als je zo de nabijheid van Christus naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest mag ervaren, dan is het goed. Met één woord: Goed, echt goed. Dan ervaart u inderdaad: Hij is ten goede daar. Maar dat goede daar mag ik hier op aarde ervaren in mijn hart. En dan zegt het ware geloof: "Heere Jezus, U bent opgevaren naar de hemel, nochtans bent U zo nabij. En al zijn er momenten dat ik moet zeggen: *'Ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet; ga ik achterwaarts, ik bemerk Hem niet.'* Al zijn er momenten in mijn leven dat ik moet zeggen met die bruid uit Hooglied 5: *'Ik deed mijn Liefste open, maar mijn Liefste was geweken, Hij was doorgegaan. Mijn ziel ging uit vanwege Zijn spreken; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet; ik riep Hem, doch Hij antwoordde niet.'* Dan moet ik belijden dat dat dikwijls mijn eigen schuld is. Heere, ik ben zo dwaalziek, ik loop elke keer weer bij de Goede Herder weg. En toch weet ik dat U mij nooit zal begeven en nooit zal verlaten, want U bent nabij. En steeds zult U weer laten merken dat U nabij bent. Als mijn ziel tot U zucht, als ik schreiend tot U vlucht. Nee Heere Jezus, dan mag ik opnieuw ervaren: U zult mij nooit begeven, U zult mij nooit verlaten, want U hebt beloofd met mij te zijn al de dagen.

Ja, Heere, er zijn momenten dat ik mag geloven dat ook mijn naam geschreven staat in Uw handpalmen, ja, gegraveerd staat, en dat mijn muren steeds voor U zijn. En daarom, lieve Heere Jezus, bid ik U: Houd mij vast, laat mij dicht bij U blijven, en wilt U ook dicht bij mij blijven. Laat mij steeds weer mogen gaan tot de Mirreberg, tot de Wierookheuvel, totdat de dag aanbreekt en al de schaduwen zullen vlieden. O kom, o kom, o kom, Immanuel. Zonder U kan ik niet leven, zonder U kan ik niet sterven. En al zijn er dan tijden dat ik voor mijn waarneming moet gaan door het dal van de schaduw des doods. Dan nog, Heere Jezus Christus, hoef ik niet te vrezen, want Gij zijt met mij, Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij."

Amen.

Zingen: Psalm 23:2:
Ik vrees niet, neen, schoon ik door duistre dalen;
In doodsgevaar, bekommerd om moest dwalen,
Gij blijft mij bij in alle tegenspoeden;
Uw stok en staf zal mij altoos behoeden.
Gij troost mijn ziel, en richt, in mededogen,
De tafel aan, voor mijner haat'ren ogen.

Dankgebed.

Zingen: Psalm 68:9:
Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen.
Bij hen is Zijne Majesteit,
Een Sinaï in heiligheid,
Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o HEER!
Gij zaagt Uw strijd bekronen
Met gaven, tot der mensen troost,
Opdat zelfs 't wederhorig kroost
Altijd bij U zou wonen.

Zegenbede.